

ALMANAH UNIVERSURI SECRETE 2018

Ediție îngrijită de Nicoale Constantinescu

1. Testamentul secret al lui Schliemann	4
Schliemann a găsit obiecte și arme din silex, argint, aur și cupru	
Schliemann ar fi fost asasinat...	
Regele Cronos al Atlantidei	
Sulul de papirus	
Vasul cu cap de cucuvea	
Oricalcul atlant	
Steaua lui Baal	
Dezvăluiri interzise	
Ciudatul Hristos Mavrothalassitis	
Monedele de oricalc	
2. Fizicianul mistic	20
Un copil care privește	
O înțelegere mai profundă	
Vechea înțelepciune și știința modernă	
Spațiul sacru	
În spatele vălului	
3. Iuda văzut altfel.....	30
Prietenul	
Crima	
Complotul	
Eșecul	
4. Călătorul Melchisedec.....	42
5. Moise și călătoria în timp	51
6. Leonardo da Vinci.....	59
7. Peenemünde.....	69
8. Rachetele naziste.....	86
Racheta V1	
Racheta V2-A4	
Rachetele V2 în SUA	
Rachetele V2 în URSS	
Rachetele V2 în Franța	
Wernher von Braun	
Hermann Oberth	
Walter Dornberger	

Respo	9. Trubadurii și tribunalele dragostei	119
	„Doamna cu Roza”	
	Secretul trubadurilor	
	Regulile dragostei curtenitoare	
	Tribunalele dragostei	
10.	Misiunea lui Cagliostro	123
11.	Edgar Allan Poe	131
	Un om de o inteligență și o intuiție superioare	
	Tradiții oculte	
	Alchimia	
	Magie avansată	
	Cunoașterea – disperare sau bucurie	
12.	Necronomicon, cartea care îți ia mintile	143
13.	Agartha, Shambala și Regele Lumii	156
	Apariția ideii existenței regatului Agartha	
	Misiunea Indiei	
	Ferdinand Ossendowski și Regele Lumii	
	Profeția Regelui Lumii	
	Shambala este un regat simbolic sau unul real?	
	Escatologia Roții Timpului (Kalachakra) și regatul Shambala	
	Dar ce este Kalachakra Tantra?	
	Shambala și regatul interior	
	Asgard sau fortăreața zeilor mitici ai germanicilor	
	Mitul Agartha în Occidentul modern	
14.	Tesla și mașina de comunicat în timp	189
	Paris, 1910. Experiența lui Tesla	
	Tesla și-a numit aparatul <i>temporiscop</i>	
	14 august 1997. Raport de experiență	
	15 august 1997. Raport de experiență (urmare)	
	Concluzie	
Bibliografie selectivă		198

1. TESTAMENTUL SECRET AL LUI SCHLEIMANN

Cetatea Troia din Asia Mică – sau Ilion, sau Pergam – ar fi fost fondată, se spune, de pelasgii celti, iar zidurile ei puternice ar fi fost construite de Apollo Hiperboreeanul și de Poseidon.

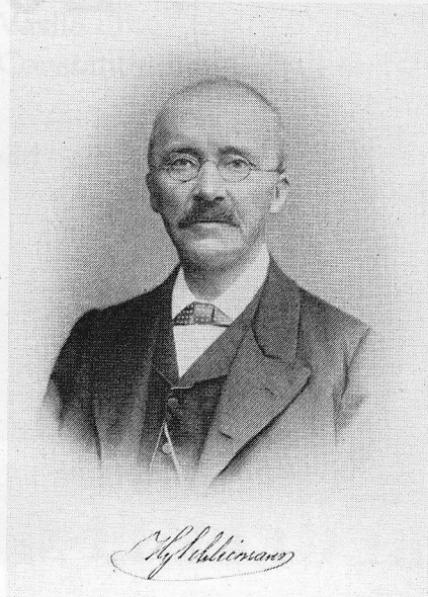
Vedem deja în această legendă o indicație clară care leagă istoria veche a Asiei Mici de cea a Occidentului celtilor și, prin Poseidon, zeul atlantilor, de Atlantida.

Homer, în *Iliada* și *Odissea*, a făcut nemuritor asediul Troiei, în care se înfruntau comandanții greci Agamemnon, Ahile, Ulise, Ajax etc. și fiili regelui Priam, Hector și Paris, acesta din urmă având imprudența de a o fi răpit pe preafrumoasa Elena, soția lui Menelaus, regele Spartei.

Orașul a fost cucerit datorită șireteniei lui Ulise (faimosul cal troian), apoi jefuit și ars.

În 1871, arheologul și ellenistul german Heinrich Schliemann, fără să țină seama de știința abuzivă și de pretențiile arheologilor clasici, i-a crezut pe cuvânt pe Homer și pe Platon și a scos la lumina zilei ruinele cetății mitice. Sub Troia lui Priam, a găsit fundațiile cetății primitive, care era ariană, după cum o dovedește numărul mare de cioburi și de mici statuete din pământ ars, care poartă simbolurile religioase ale arienilor, printre altele, zvastica hindușilor.

Cele mai multe vase erau modelate în formă de cucuvea, pasare de noapte dragă Minervei Glaucopis (cu ochii verzi),

Heinrich Schliemann

Reprotectoarea Ilionului¹, și aveau gravate în părți, nasul coroiat, ochii, sănii și buricul zeiței.

Schliemann a găsit obiecte și arme din silex, argint, aur și cupru

Armele din cupru de la Troia sunt identice cu armele de bronz din Danemarca preistorică și din cetățile lacustre din Elveția.

Atâtea coincidențe și indicii l-au convins pe savantul german că o înrudire strânsă unea preistoria ariană a Troiei, negată de arheologi, de o altă preistorie considerată tot mitică, a Atlantidei².

Schliemann ar fi fost asasinat...

Oare Heinrich Schliemann a fost cu adevărat conștient că era autorul uneia dintre cele mai mari descoperiri din toate timpurile, cea a adevărătei istorii a lumii?

1. Minerva, căreia conjurațiile au dorit să-i steargă adevăratul caracter, era Ana, Mater a popoarelor celtice și zeiță tipic ariană. În Galia, se numea *Belisama* și era însăși oarearea lui Apollo. Alfred Maury spune despre Minerva că era o „zeiță pelasică, personificare a spiritului acvatic” (ca Venus), ceea ce reiese din porecla ei *Tritogenie* (în sanscrită, *trita aptya* = cel care s-a născut din ape). Ea era Menerfa și Mnerfa a etruscilor și era legată de rădăcina *men* (în sanscrită, *manas*). Minerva Glaucopis avea ochii verzi, culoarea planetei Venus, ca și Kukulkan și Quetzalcoatl; era Belisama asemenea flăcării (*cometa Venus*), Ishtar și Isis, adică inițiatorea venită din cer (n.a.).

2. În 1872, Heinrich Schliemann, știind că sultanul Turciei voia să pună mâna pe prodigioasa sa colecție, a donat-o Franței, mai exact orașului Paris! Ambasadorul Franței la Atena a fost însărcinat cu negocierile. Piese care dovedeau existența Troiei să fie expuse la Paris? Asta nu era deloc prudent! Prin jocul formalităților administrative, această colecție unică în lume, dar foarte jenantă pentru „adevărurile istorice”, nu a fost acceptată imediat de Franța, astfel încât sultanul a putut să și-o însușească! Tezele lui Schliemann, foarte eretice, tineau să dovedească faptul că Grecia, Fenicia, Caldeea etc. au origine hiperboreană, adică „lumea se născuse în Atlantida”, nu în Sumer! (n.a.).

Respect Da, cu siguranță, deoarece, ca inițiatorii, a înțeles că, dacă ar fi vorbit, ar fi fost asasinat fără milă, după cum au fost dragonul și Isus.

Atunci, Schliemann, inițiat prudent, a luat hotărârea să nu se dezvăluie esențialul, partea cea mai prețioasă a descoperirilor sale, decât după moartea sa, adică după ce timpul îi va fi creditat tezele istorice.

A luat măsurile necesare să-și salveze viața, opera și adevărul pe care avea să-l dezvăluie lumii: a ascuns cele mai prețioase piese găsite în urma săpăturilor arheologice, și-a scris mesajul și a lăsat totul familiei, împreună cu o mare sumă de bani destinață în special asigurării îndeplinirii ultimelor sale dorințe. Cel puțin aceasta este versiunea nepotului său!

În ciuda tuturor acestor măsuri de precauție, dezvăluirile au fost înăbușite încă de la apariție.

Ba chiar un eminent partizan al Atlantidei, scriitorul A. Bessmertny, deși poate că avea motive întemeiate să fie reticent, a acordat o anumită incredere unei scrisori trimise lui de Wilhelm Doerpfeld, colaboratorul lui Heinrich Schliemann din 1882 și până la moartea savantului, în 1890:

După cunoștința mea, H. Schliemann nu s-a ocupat niciodată în mod aprofundat de problema Atlantidei, dar probabil că a făcut unele notițe referitoare la această problemă.

Totuși, nu cred în existența unei opere originale a lui pe această temă...

Or, documentația pe care o vom prezenta, dacă este autentică, ar dovedi contrariul: Schliemann considera subiectul Atlantida de interes major. În orice caz, la 20 octombrie 1912, nepotul descoperitorului Troiei, doctorul Paul Schliemann, a publicat în ziarul american *The New York American* un articol cu titlul:

„CUM AM GĂSIT ATLANTIDA, SURSA TUTUROR CIVILIZAȚIILOR...“

Respectăm și respectăm înșine
Prezentăm câteva extrase din articolul lui Paul Schliemann.

Cu câteva zile înainte de moartea sa la Napoli, în 1890, bunicul meu Heinrich Schliemann i-a dat unuia dintre cei mai buni prietenii ai săi un plic sigilat pe care scrisese aceste rânduri:

„Să fie deschis doar de un membru al familiei mele care, făcând aceasta, se va angaja pe onoarea lui să-și consacre viața cercetărilor sumar indicate în mesaj”.

Cu o oră înainte de a muri, bunicul a cerut creion și hârtie. Cu o mâna nesigură, a scris ceea ce urmează:

„Addendă secretă la ceea ce se află în plicul sigilat. Sparge vasul cu cap de cucuvea și examinează conținutul. Se referă la Atlantida. Mormânt la est de ruinele templului din Sais și pe câmpul funerar din valea Chacuna. Important. Vei găsi dovezile exactității tezei mele. Vine noaptea. Adio“.

Acest mesaj a fost și el înmânat prietenului său, care l-a depus la o bancă franceză împreună cu scrierea sigilată.

După ce mi-am făcut studiile în Rusia, în Germania și în Orient, m-am hotărât să continui cercetările ilustrului meu bunic.

În 1906, mi-am luat, în sfârșit, angajamentul impus și am rupt sigiliul plicului. Înăuntru am găsit fotocopii și diferite documente. Iată primul text:

„Cel care deschide acest plic trebuie să jure cu fermitate că va continua opera pe care am lăsat-o neterminată. Am ajuns la concluzia că Atlantida nu a fost doar o țară imensă între America și coastele occidentale ale Africii și Europei, ci și leagănul întregii noastre civilizații... În materialele pe care le-am adunat vor fi găsite documente și note, articole și toate dovezile care, după părerea mea, au legătură cu această problemă. Oricine examinează aceste documente își angajează onoarea în a continua cercetările mele și a face tot posibilul ca